

sædvanlige forsinkelse i årets første måneder af indbetalingen af bidragene. Det oplystes at hvis de samme faktorer fortsatte, kunne dette deficit forventes at være vokset til omkring 101,4 mill. pr. 30. juni og til \$ 140 mill. pr. 31. december 1963, og pr. sidste dato ville organisationens kassebeholdning være gået ned til omkring \$ 10 mill. eller mindre end en måneds forbrug. Generalsekretæren anså det følgerigt for bydende nødvendigt, at plenarforsamlingen tog de nødvendige skridt for at sikre, at organisationen kunne fortsætte de igangværende fredsbevarende operationer.

Der var afgjort fremskridt at notere med hensyn til indbetaling af restancer. Det oplystes således, at 38 medlemmer i tiden 1. januar—13. maj 1963 havde indbetalt \$ 15,5 mill. Der udestod dog stadig 106 mill. dollars i samlede bidrag for 1962 og forudgående år, hidrørende fra 69 medlemmer, og de totale udestående beløb pr. 13. maj 1963 udgjorde i alt 183 mill. dollars. Generalsekretæren var dog ikke uden håb om, at de kommende måneder ville bringe en yderligere forbedring, og han var opmuntret af de forsikringer, han havde modtaget fra forskellige regeringer om, at de fuldt ud ville betale deres restancer.

Med hensyn til udstedelse af FN-obligationer i henhold til resolution 1739 (XVI) oplyste generalsekretæren, at der var solgt for i alt 136 mill. dollars ud af totalbeløbet 200 mill. (pr. 31. december 1962). Det var generalsekretærens opfattelse, at det skulle være muligt at afsætte yderligere obligationer, hvis emissionsfristen blev udskudt, og han henstillede derfor, at man forlængede salgsperioden til 31. december 1963.

B. 5. udvalg holdt 14 møder i tiden 15. maj—14. juni 1963. Drøftelserne i udvalget indledtes af generalsekretær U Thant, som udtrykte beklagelse over, at det ikke var lykkedes 21-magtsudvalget at nå til enighed om forslag og rekommandationer. Dets drøftelse havde dog afspejlet udstrakt enighed om visse vejledende principper og generalsekretæren var overbevist om, at dets rapport ville være et nyttigt udgangspunkt ved overvejelserne af langtidsmetoder. Han håbede, at man fortsat ville bestræbe sig på at nå frem til en mere varig løsning af organisationens finansielle problemer, selv om

det måske var tvivlsomt, hvorvidt det for øjeblikket var muligt at nå dette mål. Under alle omstændigheder var det nødvendigt, at den indeværende samling nåede frem til en løsning af finansiering af de igangværende operationer i Mellemøsten og Congo, herunder spørgsmålet om, hvorledes de dermed forbundne udgifter burde fordeles.

Formanden for 21-magtsudvalget, hr. Adebo, Nigeria, gjorde kort rede for udvalgets arbejde og fremhævede, at selve det faktum, at udvalgets sammensætning havde afspejlet de politiske divergenser mellem medlemsstaterne, havde forhindret vedtagelsen af en enstemmig rapport.

Formanden for 5. udvalg, dr. Bannier, Holland, takkede hr. Adebo for redegørelsen. Han oplyste, at han var blevet informeret om, at der mellem visse lande fandt underhåndsförhandlinger sted om fremsættelse af forslag til løsning af krisen og han foreslog derfor, at man udsatte drøftelserne i udvalget til 20. maj 1963, for at der kunne blive tilstrækkelig tid til disse drøftelser.

C. Med de omtalte underhåndsförhandlinger sigtedes til de kontakter, der nogenlunde samtidig med den ekstraordinære plenarforsamlings åbning var optaget, mellem de vestligt orienterede lande og de afroasiatiske og latinamerikanske grupper. Under drøftelserne mellem de vestligt orienterede lande havde interessen ret hurtigt samlet sig om det i 21-magtsudvalgets beretning omtalte britiske forslag, og der opnåedes nogenlunde enighed om gennem frivillige bidrag at ville dække det deficit, der ville opstå derved, at der blev indrømmet udviklingslandene en nedsættelsesadgang.

Til at føre disse underhåndsförteelser med udviklingslandene udpegede de vestlige lande en arbejdsgruppe bestående af USA, Storbritannien, Canada, Holland og Sverige. Under et indledende møde med udviklingslandene gjorde man fra vestlig side rede for hovedtrækkene i det forslag, man påtænkte at fremsætte for forsamlingen, og som fulgte de retningslinjer, der var angivet i det britiske forslag. Der kom ikke straks en realitetsdrøftelse i stand, men under senere møder, hvor udviklingslandene var repræsenteret ved Indien, Pakistan, Argentina, Brasilien og Nigeria blev det klart, at der måske